

Arrest

nr. 257 189 van 24 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 19 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 30 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 18 januari 2019.

1.3. Op 9 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 december 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. N. A. K. K.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een niet-geregistreerde bidoun (‘staatloze’) uit Koeweit bent, van sjiitisch Arabische afkomst bent, en op 9 september 1984 in Al Jahraa (Koeweit) bent geboren. U stamt uit een familie van nomaden en groeide op in Jawakhir, waar jullie tussen het vee in een geïmproviseerde woning woonden. Jullie leidden een nomadenbestaan en tijdens de lente trokken jullie met het vee rond op het platteland. U volgde enkele jaren les op de Koranschool.

In 2009 sloot u een religieus huwelijk af met H.(...) R.(...) C.(...) C.(...) (OV X - CG X), met wie u ondertussen drie kinderen heeft: A.(...) M.(...) N.(...) K.(...) (X - Jawakhir, Koeweit), A.(...) K.(...) (°X - Jawakhir, Koeweit), en M.(...) K.(...) (°X, België).

Op 18 februari 2014 eisten de bidoun hun rechten op via grote demonstraties. U nam niet deel aan deze demonstraties.

In augustus 2015 verliet u Koeweit als gevolg van deze demonstraties. U reisde per vliegtuig naar Turkije, middels een Koeweits paspoort van iemand die op u leek. Vervolgens reisde u via Griekenland naar het Europese vasteland met de bedoeling door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. In Denemarken werd u onderschept door de autoriteiten, op 26 augustus 2015 werden uw vingerafdrukken genomen, en vervolgens diende u onder een Iraakse alias een verzoek om internationale bescherming in. Zonder de beslissing van de Deense autoriteiten af te wachten reisde u naar Finland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende onder een Iraakse alias. Op 24 maart 2016 werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd en op 7 juni 2015 opteerde u voor vrijwillige terugkeer naar Irak. U verkreeg een laissez-passer op basis van de valse Iraakse identiteitsdocumenten die u had voorgelegd.

Na aankomst in Bagdad reisde u door naar Basra, Zuid-Irak, waarna u zich door herders de grens met Koeweit liet oversmokkelen. Bij terugkeer trok u opnieuw in bij uw familie.

In 2017 waren er nieuwe manifestaties van de bidoun. U nam niet deel aan de manifestaties maar uw familie bood onderdak aan betogers op de vlucht voor de ordediensten. De betogers gebruikten jullie woning om er pamfletten, foto's, en vlaggen achter te laten.

Op 27 februari 2017 vielen de Koeweitische autoriteiten jullie woning binnen en vonden ze de pamfletten, foto's, en vlaggen. U werd opgepakt en werd twintig dagen vastgehouden in het politiekantoor van Tayma. Na bemiddeling van uw oom, dewelke met een Koeweitische vrouw was gehuwd en connecties had binnen de overheid, werd u vrijgelaten. U diende documenten te ondertekenen waarin u beloofde samen te werken met de autoriteiten en betogers aan te geven.

Na uw vrijlating dook u onder op het platteland. Ongeveer een maand later werd uw broer M.(...) in jullie woning gearresteerd door de ordediensten. Hij werd uiteindelijk tien maanden vastgehouden.

Op 1 juni 2017 verliet u samen met uw echtgenote en kinderen Koeweit. Vergezeld van een smokkelaar vlogen jullie naar Ankara, Turkije. Vervolgens bracht de smokkelaar jullie naar Izmir, van waaruit jullie op irreguliere wijze overstaken naar het Griekse eiland Chios. Jullie vingerafdrukken werden er genomen op 15 juni 2017 en jullie werden gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tijdens de asielpprocedure verbleven jullie in een tent in één van de vluchtelingenkampen. De levensomstandigheden in het kamp waren precair en er waren geregeld gevechten in het kamp. Bij één van de gevechten, omstreeks juli 2017, drong een Koerd, achternagezeten door de Griekse politie, binnen in de tent. In het tumult gaf één van de agenten uw echtgenote een klap op het hoofd. Ze verloor het bewustzijn, werd naar het hospitaal gebracht, en was gedurende twee maanden niet in staat te praten. Het incident had een negatieve invloed op de depressie waarmee uw echtgenote reeds kampte. Jullie durfden het incident niet te rapporteren bij de Griekse autoriteiten of humanitaire organisaties. Ook het ziekenhuis droeg jullie op niets te zeggen over het voorval.

Na enige tijd werden jullie de vluchtelingenstatus toegekend. Omstreeks mei 2018 ontvingen jullie Griekse identiteitsdocumenten en op 7 juli 2018 werden jullie naar het Griekse vasteland overgebracht. Jullie besloten het land te verlaten omdat jullie in Griekenland geen toekomst zagen.

Op 11 juli 2018 vlogen jullie op legale wijze naar Brussel en op 19 juli 2018 dienden u en uw echtgenote in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2018 werd uw dochter M.(...) geboren.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: geboorteakte, kopie huwelijksakte van ouders, foto's van woonplaats in Koeweit, foto's - leefomstandigheden in het Griekse opvangcentrum, Griekse medische attesten - echtgenote, cd-rom met scans - echtgenote, vier Belgische medische attesten - echtgenote, tickets Griekse ferry, Belgische geboorteakte - dochter M.(...) dd. 13/09/2018, carnet de la mère, echografie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunt stellen, omwille van de concrete levensomstandigheden en het specifieke wedervaren van uw gezin aldaar. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Na een grondige analyse van uw asielmotieven heeft het CGVS beslist dat u en uw echtgenote niet in aanmerking komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan namelijk niet worden aangenomen dat jullie niet-geregistreerde 'bidoun', staatlozen, uit Koeweit zijn.

Uit het geheel van elementen in het administratief dossier blijkt dat jullie in werkelijkheid de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak.

De informatie die het CGVS verkreeg via de 'Danish Immigration Service' en de 'Finnish Immigration Service', dewelke aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat u in 2015 zowel in Denemarken als in Finland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend onder de Iraakse nationaliteit. U bediende zich respectievelijk van volgende identiteitsgegevens: M.(...) A.(...) (°X, Irak) en M.(...) N.(...) A.(...) A.(...) H.(...) (°X - Al-Muthenna, Irak).

In Denemarken werd uw verzoek om internationale bescherming niet beoordeeld aangezien u de beslissing van de Deense autoriteiten niet afwachtte en naar Finland bent doorgereisd. In Finland doorliep u wel de asielen beroepsprocedure maar werd uw verzoek om internationale bescherming afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd aangezien er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd aangezien u op basis van uw afkomst uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, geen aanspraak maakte op de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het Finse dossier blijkt dat de Finse autoriteiten de identiteitsgegevens die u hen verschaftte als bevestigd beschouwden en dat er geen twijfels waren omtrent uw voorgehouden nationaliteit en herkomst (dd. 24/03/2016). Ook de Administratieve Rechtbank uitte tijdens de beroepsprocedure geen twijfels hieromtrent (dd. 23/11/2016).

Na de weigering van uw verzoek om internationale bescherming opteerde u op 7 juni 2016 voor vrijwillige terugkeer naar Irak. U verkreeg van de Iraakse autoriteiten een laissez-passer op basis van de Iraakse identiteitsdocumenten die u neerlegde bij de Finse autoriteiten (zie CGVS, K.(...), p. 13). Dit toont aan dat u over authentieke Iraakse identiteitsdocumenten beschikt en dat de Iraakse overheid u beschouwt als een Iraaks staatsburger.

Het CGVS nam akte van alle elementen in het Fins asiëldossier en sluit zich aan bij de bevindingen van de Finse autoriteiten. Uit hun dossier blijkt dat u uw Iraakse nationaliteit uitgebreid wist te staven middels Iraakse identiteitsdocumenten van zowel u als uw gezinsleden, o.a. met diverse identiteitskaarten (waaronder een vernieuwing en vervanging van eerdere identiteitskaarten), een woonstkaart, een militaire badge, een voedselrantsoenkaart, een huwelijksakte, en een nationaliteitsbewijs. Bovendien legde u coherente verklaringen af betreffende uw herkomst en levensloop in Irak. Het CGVS ziet in het Finse asiëldossier geen elementen die er op wijzen dat u niet de waarheid heeft verteld over uw Iraakse nationaliteit en uw herkomst uit Irak. Evenmin bevat het Fins asiëldossier elementen die er op wijzen dat uw kinderen en uw echtgenote niet over de Iraakse nationaliteit zouden beschikken. Ook hun nationaliteit werd gestaafd middels coherente verklaringen en de neergelegde identiteitsdocumenten.

U brengt tijdens uw asielprocedure in België geen elementen aan die iets vermogen te veranderen aan de vaststellingen van de Finse autoriteiten.

Integendeel, uit uw gedrag bij aankomst in België blijkt dat u doelbewust uw verzoeken om internationale bescherming in Denemarken en Finland trachtte achter te houden. In tegenstelling tot uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, meldde u deze verzoeken namelijk niet bij het invullen van de Verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie Verklaring, vraag 22, 31). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u aanvankelijk dat u vóór 2017 in Europa was geweest (zie CGVS, K.(...), p. 6). Pas na confrontatie bevestigt u in Denemarken en Finland om internationale bescherming te hebben verzocht (zie CGVS, K.(...), p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat u de vraag verkeerd had begrepen aangezien deze heel eenduidig werd gesteld. Evenmin is het geloofwaardig dat u deze verzoeken niet bij DVZ heeft gemeld omdat u ze op dat moment was vergeten (zie CGVS, K.(...), p. 11). Het laat vermoeden dat u in werkelijkheid wou verhinderen dat het CGVS weet had van uw eerdere asielverzoeken.

Los daarvan heeft u geen overtuigende uitleg voor uw beslissing om u in Denemarken en Finland als Iraakees voor te doen. Dat u zich in Finland op voorspraak van een Iraakees voordeed als Iraaks burger omdat die van oordeel was dat de Finse autoriteiten niet op de hoogte waren van de situatie van bidoun in Koeweit, is totaal niet aannemelijk. Het is namelijk uw individuele verantwoordelijkheid van meet af aan om een volledig zicht te bieden op uw identiteit en nationaliteit. Bovendien heeft u op geen enkel moment tijdens de asiel- of beroepsprocedure naar uw bidoun-achtergrond verwezen, zelfs niet tijdens de beroepsprocedure. Integendeel, u opteerde voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. Bovendien deed u zich voordien, tijdens uw verblijf in Denemarken, ook voor als Iraakees, wat ontkracht dat u pas in Finland heeft beslist om een andere nationaliteit aan te nemen (zie CGVS, K.(...), p. 12).

Vervolgens wijst het CGVS er op dat u reeds ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming in Finland heeft verklaard dat u in Koeweit bent geboren, dat u uit een familie van bedoeïenen stamt, dat uw vader als herder in Koeweit werkte, dat ook een zus en een broer in Koeweit zijn geboren, en dat jullie later in Irak gingen wonen. Deze gang van zaken stamt overeen met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat een aanzienlijk deel van de zogenaamde bidoun in Koeweit gastarbeiders of bedoeïenen waren uit één van de buurlanden. Uit de landeninformatie blijkt evengoed dat een deel van de Iraakse bedoeïenen en gastarbeiders in de loop der jaren Koeweit hebben (moeten) verlaten en naar Irak zijn teruggekeerd. Een deel van hen beschikte nog steeds over de Iraakse nationaliteit, een ander deel kon de Iraakse nationaliteit (opnieuw) verkrijgen. Dat u in het kader van uw huidig verzoek verklaart in Koeweit geboren te zijn en documenten voorlegt waaruit blijkt dat uw ouders een huwelijk afsloten in Koeweit en u zelf in Irak bent geboren (zie Documenten, kopie huwelijksakte - ouders, geboorteakte), sluit dus niet uit dat u de Iraakse nationaliteit bezit. Het CGVS stelt bovendien vast dat uw geboorteakte geen uitspraak doet over uw nationaliteit en dat de kopie van de huwelijksakte

van uw ouders grotendeels onleesbaar is waardoor het niet duidelijk is welke nationaliteit of welk statuut uw ouders op dat moment bezaten.

Uit de voorgelegde huwelijksakte van uw ouders blijkt ook dat uw vader zich bij de Koeweitische autoriteiten kenbaar maakte als chauffeur, terwijl u stelt dat u uit een familie van veedrijvers komt (zie CGVS, K.(...), 5-6). Het is bijgevolg niet uitgesloten dat uw vader in Koeweit niet enkel in de informele economie werkzaam was maar ook beroepen uitoefende waarvoor bepaalde officiële documenten, zoals bv. een rijbewijs, vereist waren. Voorts verklaart u dat uw ouders enkel een religieus huwelijk konden afsluiten en hun huwelijk niet wettelijk konden registreren (zie Verklaring, K.(...), vraag 14 - zie CGVS, K.(...), p. 6). Ook dat is niet geloofwaardig aangezien de huwelijksakte vermeldt dat ze werd uitgegeven door de 'Shariah Documentatie Dienst' van de rechtbank van eerste aanleg (ministerie van justitie). Het huwelijk van uw ouders is dus wel degelijk geregistreerd bij de autoriteiten. Uit uw geboorteakte blijkt dan weer dat uw geboorte werd geregistreerd in het centraal register van Al-Jahra. Deze vaststellingen tonen aan dat u niet uit een familie van niet-geregistreerde bidoun komt.

Bovendien kan u geenszins overtuigen dat u tot 2017 in Koeweit heeft verbleven. Meerdere elementen ondergraven dit. Zo heeft u niet het minste begin van bewijs waaruit blijkt dat u en uw gezin steeds in Koeweit hebben verbleven, terwijl er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat jullie - zelfs als staatlozen - over stukken beschikken die dit aantonen. U legt enkele foto's voor van wat naar eigen zeggen jullie woonplaats was, maar op basis van de foto's kan niet worden opgemaakt waar deze foto's zijn gemaakt en of het effectief om jullie woonplaats ging. Ze hebben dus geen enkele bewijswaarde. Bovendien kan u niet aantonen dat u in 2015 via Koeweit naar Europa bent gereisd. U legt namelijk geen stukken voor die dit ondersteunen. Bovendien kan u niet toelichten waarom u in augustus 2015 Koeweit heeft verlaten. U verwijst naar de manifestaties in februari 2014 maar licht niet toe waarom deze manifestaties de aanleiding vormden voor uw vertrek anderhalf jaar later. Uw echtgenote weet zelfs niet waarom u het in 2015 nodig achtte om Koeweit te verlaten (zie CGVS, C.(...), p. 2). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat uw echtgenote zou weten waarom u naar Europa vertrok, niet in het minst omdat ze op dat moment zwanger was en uw vertrek dus zeer ingrijpend was. Evenmin heeft u enig begin van bewijs waaruit blijkt dat u bij vrijwillige terugkeer uit Finland via Zuid-Irak naar Koeweit bent gereisd (zie CGVS, K.(...), p. 12-13). Verder heeft u geen begin van bewijs waaruit blijkt dat u in 2017 in de problemen kwam met de autoriteiten van Koeweit. Uw verklaringen omtrent deze problemen zijn bovendien allerm minst overtuigend. Zo biedt u geen uitsluitsel omtrent uw deelname aan de betogingen in Koeweit. Bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ verklaarde u niet te hebben deelgenomen aan de manifestaties in februari 2014, tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u er wel aan te hebben deelgenomen, om vervolgens na confrontatie te ontkennen dat u ooit aan betogingen deelnam (zie CGVS, K.(...), p. 17). Dat de betogers bij jullie onderdoken omdat jullie als nomaden ver van de stad verbleven en uw vader 'diwans' (bijeenkomsten) organiseerde waar mensen kwamen discussiëren, is weinig meer dan een blote bewering waarvan u niet het minste begin van bewijs voorlegt. Bovendien maakte u bij het invullen van de vragenlijst op DVZ geen melding van de 'diwan' die uw vader had en die de activisten naar jullie bracht. Vervolgens verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ niet te weten in welk politiekantoor van al-Jahra u werd vastgehouden (zie Vragenlijst, K.(...), vraag 3.1), terwijl u op het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het om het politiekantoor van Tayma ging (zie CGVS, K.(...), p. 17). Bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde u dat u door een rechtbank in al-Jahra werd veroordeeld op het moment dat uw broer werd gearresteerd. Het is echter niet geloofwaardig dat u niet weet tot welke straf u werd veroordeeld omdat men dit 'geheim' houdt tot u opnieuw wordt opgepakt (zie Vragenlijst, K.(...), vraag 3.2). Indien u weet dat u werd veroordeeld, mag worden verwacht dat u deze veroordeling kan toelichten. Bovendien maakte u tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van deze veroordeling. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor betreffende uw arrestatie, de documenten die u bij vrijlating diende te ondertekenen, uw veroordeling, of de arrestatie van uw broer. U spreekt zich ook tegen over de chronologie van de incidenten. In de Vragenlijst liet u noteren dat uw broer in maart 2017 werd gearresteerd (zie Vragenlijst, vraag 3.2), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij pas midden april - een maand na uw vrijlating - werd gearresteerd (zie CGVS, K.(...), p. 18). Daarnaast zijn uw verklaringen over jullie vertrek uit Koeweit niet overtuigend. Om te beginnen schept u geen duidelijkheid over het tijdstip van vertrek. Bij DVZ liet u noteren dat jullie op 29 of 30 juni 2017 zijn vertrokken (zie Verklaring, vraag 31 - zie Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat jullie het land reeds op 1 juni 2017 verlieten (zie CGVS, K.(...), p. 5). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaringen op DVZ, wat uiteraard geen geldige verschoning is. U stelt dat jullie middels een smokkelaar en met door hem verkregen paspoorten reisden maar u kan niet toelichten of het om valse of authentieke paspoorten ging, onder welke nationaliteit jullie middels de paspoorten reisden, welke identiteitsgegevens in de paspoorten stonden, en of de paspoorten visa bevatten. U weet enkel dat het paspoort een blauwe kleur

had en dat er een wit blad werd tussen gevouwen (zie CGVS, K.(...), p. 9-10). Nochtans heeft u de paspoorten in handen gehad en mag er redelijkerwijs worden verwacht dat de smokkelaar zou toelichten onder welke identiteit jullie reisden, al was het maar om problemen te vermijden bij de grenscontrole. Bovendien is het niet aannemelijk dat de smokkelaar het risico nam om samen met jullie naar Turkije te reizen en zo bij een eventuele controle onmaskerd te worden. Voorts kan u niet toelichten hoeveel jullie reis naar Turkije kostte, hoe uw oom de reis regelde, hoe uw oom in contact kwam met de smokkelaar, hoe de smokkelaar werkelijk heette, en welke nationaliteit de smokkelaar had (zie CGVS, K.(...), p. 9). Bovendien legt u geen begin van bewijs voor betreffende uw reis naar Europa. Met andere woorden: u maakt geenszins aannemelijk dat u vanuit Koeweit naar Turkije bent gereisd, laat staan in de door u beschreven omstandigheden.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat u en uw gezinsleden effectief de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de Zuid-Iraakse provincie Thi-Qar. Bijgevolg dient jullie nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van deze regio in Irak.

In hoofde van jullie kan worden geconcludeerd dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Irak. Dit blijkt uit de beslissing van de Finse autoriteiten en het feit dat jullie zich momenteel beroepen op een valse herkomst en valse asielmotieven. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die er op wijzen dat jullie in Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi-Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige

drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of jullie persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Thi-Qar in jullie hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jullie bij een terugkeer naar de provincie Thi-Qar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van jullie leven of persoon.

In zoverre zou worden aangevoerd dat jullie persoonlijk een hoger risico lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Thi-Qar en hierbij verwijzen naar de psychische klachten van uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat jullie, in vergelijking met ander personen, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het CGVS stelt vast dat noch uit de medische attesten, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote ten gevolge van haar psychische klachten een verhoogd risico loopt om in Thi-Qar slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens blijkt dat haar psychische gesteldheid, met inbegrip van de geformuleerde klachten, een mate van ernst vertoont dat ze een groter risico loopt dan andere burgers.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De andere door u voorgelegde stukken veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De stukken omtrent jullie leefomstandigheden in Griekenland doen geen enkele uitspraak over jullie nood aan internationale bescherming ten opzichte van jullie land van herkomst Irak. Hetzelfde geldt voor de medische attesten in verband met de psychische klachten van uw echtgenote, de documenten in verband met haar zwangerschap in België, en de Belgische geboorteakte van uw dochter M.(...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van H. R. C. C.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een niet-geregistreerde bidoun (‘staatloze’) uit Koeweit bent, van sjjiitisch Arabische afkomst bent, en in 1990 in Al Jahraa (Koeweit) bent geboren. U bent ongeschoold en was huisvrouw.

In 2009 sloot u een religieus huwelijk af met M.(...) N.(...) A.(...) K.(...) K.(...) (OV X - CG X), met wie u ondertussen drie kinderen heeft: A.(...) M.(...) N.(...) K.(...) (X - Jawakhir, Koeweit), A.(...) K.(...) (°X - Jawakhir, Koeweit), en M.(...) K.(...) (°X, België).

In augustus 2015 verliet uw echtgenoot Koeweit en diende hij in zowel Denemarken als Finland een verzoek om internationale bescherming in. Hij bediende zich in beide landen van een Iraakse alias. In Denemarken wachtte hij de beslissing van de Deense autoriteiten niet af, in Finland werd zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd. Op 7 juni 2015 opteerde hij voor een vrijwillige terugkeer naar Irak, waarna hij zich de grens met Koeweit liet oversmokkelen.

In 2017 waren er nieuwe manifestaties van de bidoun. Uw echtgenoot nam niet deel aan de manifestaties maar uw schoonfamilie bood onderdak aan betogers op de vlucht voor de ordediensten. De betogers gebruikten de woning om er pamfletten, foto’s, en vlaggen achter te laten.

Op 27 februari 2017 vielen de Koeweitische autoriteiten jullie woning binnen en vonden ze de pamfletten, foto’s, en vlaggen. Uw echtgenoot werd opgepakt en werd twintig dagen vastgehouden in het politiekantoor van Tayma. Na bemiddeling van zijn oom, dewelke met een Koeweitische vrouw was gehuwd en connecties had binnen de overheid, werd hij vrijgelaten. Hij diende documenten te ondertekenen waarin u beloofde samen te werken met de autoriteiten en betogers aan te geven.

Na zijn vrijlating dook uw echtgenoot onder op het platteland. Ongeveer een maand later werd zijn broer M.(...) in jullie woning gearresteerd door de ordediensten. Hij werd uiteindelijk tien maanden vastgehouden.

Op 1 juni 2017 verliet u samen met uw echtgenoot en kinderen Koeweit. Vergezeld van een smokkelaar vlogen jullie naar Ankara, Turkije. Vervolgens bracht de smokkelaar jullie naar Izmir, van waaruit jullie op irreguliere wijze overstaken naar het Griekse eiland Chios. Jullie vingerafdrukken werden er genomen op 15 juni 2017 en jullie werden gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tijdens de asielprocedure verbleven jullie in een tent in één van de vluchtelingenkampen. De levensomstandigheden in het kamp waren precair en er waren geregeld gevechten in het kamp. Bij één van de gevechten, omstreeks juli 2017, drong een Koerd, achternagezeten door de Griekse politie, binnen in de tent. In het tumult gaf één van de agenten u een klap op het hoofd. U verloor het bewustzijn, werd naar het hospitaal gebracht, en was gedurende twee maanden niet in staat te praten. Het incident had een negatieve invloed op de depressie waarmee u reeds kampte. Jullie durfden het incident niet te rapporteren bij de Griekse autoriteiten of humanitaire organisaties. Ook het ziekenhuis droeg jullie op niets te zeggen over het voorval.

Na enige tijd werden jullie de vluchtelingenstatus toegekend. Omstreeks mei 2018 ontvingen jullie Griekse identiteitsdocumenten en op 7 juli 2018 werden jullie naar het Griekse vasteland overgebracht. Jullie besloten het land te verlaten omdat jullie in Griekenland geen toekomst zagen.

Op 11 juli 2018 vlogen jullie op legale wijze naar Brussel en op 19 juli 2018 dienden u en uw echtgenoot in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2018 werd uw dochter M.(...) geboren.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: geboorteakte - echtgenoot, kopie huwelijksakte van schoonouders, foto’s van woonplaats in Koeweit, foto’s leefomstandigheden in het Griekse opvangcentrum, Griekse medische attesten, cd-rom met scans, vier Belgische medische attesten, tickets Griekse ferry, Belgische geboorteakte - dochter M.(...) dd. 13/09/2018, carnet de la mère, echografie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij aankomst in België bleek u namelijk acht maanden zwanger. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u pas in januari 2019 opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen en medische attesten dat u aan een depressie lijdt en tekenen vertoont van posttraumatische stress. Op vraag van de behandelende arts werd u tijdens het persoonlijk onderhoud niet gebruuskeerd of onder grote stress geplaatst. Het persoonlijk onderhoud werd bijgevolg kort gehouden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat jullie zich op dezelfde asielmotieven beroepen. In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS volgende beslissing:

“Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunt stellen, omwille van de concrete levensomstandigheden en het specifieke wedervaren van uw gezin aldaar. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Na een grondige analyse van uw asielmotieven heeft het CGVS beslist dat u en uw echtgenote niet in aanmerking komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan namelijk niet worden aangenomen dat jullie niet-geregistreerde ‘bidoun’, staatlozen, uit Koeweit zijn.

Uit het geheel van elementen in het administratief dossier blijkt dat jullie in werkelijkheid de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak.

De informatie die het CGVS verkreeg via de ‘Danish Immigration Service’ en de ‘Finnish Immigration Service’, dewelke aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat u in 2015 zowel in Denemarken als in Finland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend onder de Iraakse nationaliteit. U bediende zich respectievelijk van volgende identiteitsgegevens: M.(...) A.(...) (°X, Irak) en M.(...) N.(...) A.(...) A.(...) H.(...) (°X - Al-Muthenna, Irak).

In Denemarken werd uw verzoek om internationale bescherming niet beoordeeld aangezien u de beslissing van de Deense autoriteiten niet afwachtte en naar Finland bent doorgereisd. In Finland doorliep u wel de asielen beroepsprocedure maar werd uw verzoek om internationale bescherming afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd aangezien er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd aangezien u op basis van uw afkomst uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, geen aanspraak maakte op de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het Finse dossier blijkt dat de Finse autoriteiten de identiteitsgegevens die u hen verschaftte als bevestigd beschouwden en dat er geen twijfels waren omtrent uw voorgehouden nationaliteit en

herkomst (dd. 24/03/2016). Ook de Administratieve Rechtbank uitte tijdens de beroepsprocedure geen twijfels hieromtrent (dd. 23/11/2016).

Na de weigering van uw verzoek om internationale bescherming opteerde u op 7 juni 2016 voor vrijwillige terugkeer naar Irak. U verkreeg van de Iraakse autoriteiten een laissez-passer op basis van de Iraakse identiteitsdocumenten die u neerlegde bij de Finse autoriteiten (zie CGVS, K.(...), p. 13). Dit toont aan dat u over authentieke Iraakse identiteitsdocumenten beschikt en dat de Iraakse overheid u beschouwt als een Iraaks staatsburger.

Het CGVS nam akte van alle elementen in het Fins asiëldossier en sluit zich aan bij de bevindingen van de Finse autoriteiten. Uit hun dossier blijkt dat u uw Iraakse nationaliteit uitgebreid wist te staven middels Iraakse identiteitsdocumenten van zowel u als uw gezinsleden, o.a. met diverse identiteitskaarten (waaronder een vernieuwing en vervanging van eerdere identiteitskaarten), een woonstkaart, een militaire badge, een voedselrantsoenkaart, een huwelijksakte, en een nationaliteitsbewijs. Bovendien legde u coherente verklaringen af betreffende uw herkomst en levensloop in Irak. Het CGVS ziet in het Finse asiëldossier geen elementen die er op wijzen dat u niet de waarheid heeft verteld over uw Iraakse nationaliteit en uw herkomst uit Irak. Evenmin bevat het Fins asiëldossier elementen die er op wijzen dat uw kinderen en uw echtgenote niet over de Iraakse nationaliteit zouden beschikken. Ook hun nationaliteit werd gestaafd middels coherente verklaringen en de neergelegde identiteitsdocumenten.

U brengt tijdens uw asielprocedure in België geen elementen aan die iets vermogen te veranderen aan de vaststellingen van de Finse autoriteiten.

Integendeel, uit uw gedrag bij aankomst in België blijkt dat u doelbewust uw verzoeken om internationale bescherming in Denemarken en Finland trachtte achter te houden. In tegenstelling tot uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, meldde u deze verzoeken namelijk niet bij het invullen van de Verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie Verklaring, vraag 22, 31). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u aanvankelijk dat u vóór 2017 in Europa was geweest (zie CGVS, K.(...), p. 6). Pas na confrontatie bevestigt u in Denemarken en Finland om internationale bescherming te hebben verzocht (zie CGVS, K.(...), p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat u de vraag verkeerd had begrepen aangezien deze heel eenduidig werd gesteld. Evenmin is het geloofwaardig dat u deze verzoeken niet bij DVZ heeft gemeld omdat u ze op dat moment was vergeten (zie CGVS, K.(...), p. 11). Het laat vermoeden dat u in werkelijkheid wou verhinderen dat het CGVS weet had van uw eerdere asielverzoeken.

Los daarvan heeft u geen overtuigende uitleg voor uw beslissing om u in Denemarken en Finland als Iraakees voor te doen. Dat u zich in Finland op voorspraak van een Iraakees voordeed als Iraaks burger omdat die van oordeel was dat de Finse autoriteiten niet op de hoogte waren van de situatie van bidoun in Koeweit, is totaal niet aannemelijk. Het is namelijk uw individuele verantwoordelijkheid van meet af aan om een volledig zicht te bieden op uw identiteit en nationaliteit. Bovendien heeft u op geen enkel moment tijdens de asiel- of beroepsprocedure naar uw bidoun-achtergrond verwezen, zelfs niet tijdens de beroepsprocedure. Integendeel, u opteerde voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. Bovendien deed u zich voordien, tijdens uw verblijf in Denemarken, ook voor als Iraakees, wat ontkracht dat u pas in Finland heeft beslist om een andere nationaliteit aan te nemen (zie CGVS, K.(...), p. 12).

Vervolgens wijst het CGVS er op dat u reeds ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming in Finland heeft verklaard dat u in Koeweit bent geboren, dat u uit een familie van bedoeïenen stamt, dat uw vader als herder in Koeweit werkte, dat ook een zus en een broer in Koeweit zijn geboren, en dat jullie later in Irak gingen wonen. Deze gang van zaken stamt overeen met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat een aanzienlijk deel van de zogenaamde bidoun in Koeweit gastarbeiders of bedoeïenen waren uit één van de buurlanden. Uit de landeninformatie blijkt evengoed dat een deel van de Iraakse bedoeïenen en gastarbeiders in de loop der jaren Koeweit hebben (moeten) verlaten en naar Irak zijn teruggekeerd. Een deel van hen beschikte nog steeds over de Iraakse nationaliteit, een ander deel kon de Iraakse nationaliteit (opnieuw) verkrijgen. Dat u in het kader van uw huidig verzoek verklaart in Koeweit geboren te zijn en documenten voorlegt waaruit blijkt dat uw ouders een huwelijk afsloten in Koeweit en u zelf in Irak bent geboren (zie Documenten, kopie huwelijksakte - ouders, geboorteakte), sluit dus niet uit dat u de Iraakse nationaliteit bezit. Het CGVS stelt bovendien vast dat uw geboorteakte geen uitspraak doet over uw nationaliteit en dat de kopie van de huwelijksakte van uw ouders grotendeels onleesbaar is waardoor het niet duidelijk is welke nationaliteit of welk statuut uw ouders op dat moment bezaten.

Uit de voorgelegde huwelijksakte van uw ouders blijkt ook dat uw vader zich bij de Koeweitische autoriteiten kenbaar maakte als chauffeur, terwijl u stelt dat u uit een familie van veedrijvers komt (zie CGVS, K.(...), 5-6). Het is bijgevolg niet uitgesloten dat uw vader in Koeweit niet enkel in de informele economie werkzaam was maar ook beroepen uitoefende waarvoor bepaalde officiële documenten, zoals bv. een rijbewijs, vereist waren. Voorts verklaart u dat uw ouders enkel een religieus huwelijk konden afsluiten en hun huwelijk niet wettelijk konden registreren (zie Verklaring, K.(...), vraag 14 - zie CGVS, K.(...), p. 6). Ook dat is niet geloofwaardig aangezien de huwelijksakte vermeldt dat ze werd uitgegeven door de 'Shariah Documentatie Dienst' van de rechtbank van eerste aanleg (ministerie van justitie). Het huwelijk van uw ouders is dus wel degelijk geregistreerd bij de autoriteiten. Uit uw geboorteakte blijkt dan weer dat uw geboorte werd geregistreerd in het centraal register van Al-Jahra. Deze vaststellingen tonen aan dat u niet uit een familie van niet-geregistreerde bidoun komt.

Bovendien kan u geenszins overtuigen dat u tot 2017 in Koeweit heeft verbleven. Meerdere elementen ondergraven dit. Zo heeft u niet het minste begin van bewijs waaruit blijkt dat u en uw gezin steeds in Koeweit hebben verbleven, terwijl er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat jullie - zelfs als staatlozen - over stukken beschikken die dit aantonen. U legt enkele foto's voor van wat naar eigen zeggen jullie woonplaats was, maar op basis van de foto's kan niet worden opgemaakt waar deze foto's zijn gemaakt en of het effectief om jullie woonplaats ging. Ze hebben dus geen enkele bewijswaarde. Bovendien kan u niet aantonen dat u in 2015 via Koeweit naar Europa bent gereisd. U legt namelijk geen stukken voor die dit ondersteunen. Bovendien kan u niet toelichten waarom u in augustus 2015 Koeweit heeft verlaten. U verwijst naar de manifestaties in februari 2014 maar licht niet toe waarom deze manifestaties de aanleiding vormden voor uw vertrek anderhalf jaar later. Uw echtgenote weet zelfs niet waarom u het in 2015 nodig achtte om Koeweit te verlaten (zie CGVS, C.(...), p. 2). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat uw echtgenote zou weten waarom u naar Europa vertrok, niet in het minst omdat ze op dat moment zwanger was en uw vertrek dus zeer ingrijpend was. Evenmin heeft u enig begin van bewijs waaruit blijkt dat u bij vrijwillige terugkeer uit Finland via Zuid-Irak naar Koeweit bent gereisd (zie CGVS, K.(...), p. 12-13). Verder heeft u geen begin van bewijs waaruit blijkt dat u in 2017 in de problemen kwam met de autoriteiten van Koeweit. Uw verklaringen omtrent deze problemen zijn bovendien allerm minst overtuigend. Zo biedt u geen uitsluitsel omtrent uw deelname aan de betogingen in Koeweit. Bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ verklaarde u niet te hebben deelgenomen aan de manifestaties in februari 2014, tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u er wel aan te hebben deelgenomen, om vervolgens na confrontatie te ontkennen dat u ooit aan betogingen deelnam (zie CGVS, K.(...), p. 17). Dat de betogers bij jullie onderdoken omdat jullie als nomaden ver van de stad verbleven en uw vader 'diwans' (bijeenkomsten) organiseerde waar mensen kwamen discussiëren, is weinig meer dan een blote bewering waarvan u niet het minste begin van bewijs voorlegt. Bovendien maakte u bij het invullen van de vragenlijst op DVZ geen melding van de 'diwan' die uw vader had en die de activisten naar jullie bracht. Vervolgens verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ niet te weten in welk politiekantoor van al-Jahra u werd vastgehouden (zie Vragenlijst, K.(...), vraag 3.1), terwijl u op het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het om het politiekantoor van Tayma ging (zie CGVS, K.(...), p. 17). Bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde u dat u door een rechtbank in al-Jahra werd veroordeeld op het moment dat uw broer werd gearresteerd. Het is echter niet geloofwaardig dat u niet weet tot welke straf u werd veroordeeld omdat men dit 'geheim' houdt tot u opnieuw wordt opgepakt (zie Vragenlijst, K.(...), vraag 3.2). Indien u weet dat u werd veroordeeld, mag worden verwacht dat u deze veroordeling kan toelichten. Bovendien maakte u tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van deze veroordeling. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor betreffende uw arrestatie, de documenten die u bij vrijlating diende te ondertekenen, uw veroordeling, of de arrestatie van uw broer. U spreekt zich ook tegen over de chronologie van de incidenten. In de Vragenlijst liet u noteren dat uw broer in maart 2017 werd gearresteerd (zie Vragenlijst, vraag 3.2), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij pas midden april - een maand na uw vrijlating - werd gearresteerd (zie CGVS, K.(...), p. 18). Daarnaast zijn uw verklaringen over jullie vertrek uit Koeweit niet overtuigend. Om te beginnen schept u geen duidelijkheid over het tijdstip van vertrek. Bij DVZ liet u noteren dat jullie op 29 of 30 juni 2017 zijn vertrokken (zie Verklaring, vraag 31 - zie Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat jullie het land reeds op 1 juni 2017 verlieten (zie CGVS, K.(...), p. 5). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaringen op DVZ, wat uiteraard geen geldige verschoning is. U stelt dat jullie middels een smokkelaar en met door hem verkregen paspoorten reisden maar u kan niet toelichten of het om valse of authentieke paspoorten ging, onder welke nationaliteit jullie middels de paspoorten reisden, welke identiteitsgegevens in de paspoorten stonden, en of de paspoorten visa bevatten. U weet enkel dat het paspoort een blauwe kleur had en dat er een wit blad werd tussen gevouwen (zie CGVS, K.(...), p. 9-10). Nochtans heeft u de paspoorten in handen gehad en mag er redelijkerwijs worden verwacht dat de smokkelaar zou toelichten onder welke identiteit jullie reisden, al was het maar om problemen te vermijden bij de

grenscontrole. Bovendien is het niet aannemelijk dat de smokkelaar het risico nam om samen met jullie naar Turkije te reizen en zo bij een eventuele controle onmaskerd te worden. Voorts kan u niet toelichten hoeveel jullie reis naar Turkije kostte, hoe uw oom de reis regelde, hoe uw oom in contact kwam met de smokkelaar, hoe de smokkelaar werkelijk heette, en welke nationaliteit de smokkelaar had (zie CGVS, K.(...), p. 9). Bovendien legt u geen begin van bewijs voor betreffende uw reis naar Europa. Met andere woorden: u maakt geenszins aannemelijk dat u vanuit Koeweit naar Turkije bent gereisd, laat staan in de door u beschreven omstandigheden.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat u en uw gezinsleden effectief de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de Zuid-Iraakse provincie Thi-Qar. Bijgevolg dient jullie nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van deze regio in Irak.

In hoofde van jullie kan worden geconcludeerd dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Irak. Dit blijkt uit de beslissing van de Finse autoriteiten en het feit dat jullie zich momenteel beroepen op een valse herkomst en valse asielmotieven. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die er op wijzen dat jullie in Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi-Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen

betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of jullie persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Thi-Qar in jullie hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jullie bij een terugkeer naar de provincie Thi-Qar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van jullie leven of persoon.

In zoverre zou worden aangevoerd dat jullie persoonlijk een hoger risico lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Thi-Qar en hierbij verwijzen naar de psychische klachten van uw echtgenote dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat jullie, in vergelijking met ander personen, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het CGVS stelt vast dat noch uit de medische attesten, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote ten gevolge van haar psychische klachten een verhoogd risico loopt om in Thi-Qar slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens blijkt dat haar psychische gesteldheid, met inbegrip van de geformuleerde klachten, een mate van ernst vertoont dat ze een groter risico loopt dan andere burgers.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De andere door u voorgelegde stukken veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De stukken omtrent jullie leefomstandigheden in Griekenland doen geen enkele uitspraak over jullie nood aan internationale bescherming ten opzichte van jullie land van herkomst Irak. Hetzelfde geldt voor de medische attesten in verband met de psychische klachten van uw echtgenote, de documenten in verband met haar zwangerschap in België, en de Belgische geboorteakte van uw dochter M.(...).”

U haalt zelf geen elementen aan die iets veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Wat betreft uw bewering als werd u mishandeld door uw schoonmoeder (zie CGVS, C.(...), p. 3), merkt het CGVS op dat u en uw echtgenoot jullie beroepen van een valse nationaliteit en herkomst. Jullie bieden bijgevolg geen zicht op jullie werkelijk situatie waardoor het CGVS geen inschatting kan maken van deze elementen. Uw verwijzingen naar het gedrag van uw schoonmoeder vormen bijgevolg geen reden voor een toekenning van internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekers aan dat zij *prima facie* een nood aan internationale bescherming hebben in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen hun persoon. Verzoekers menen dat zij geen bescherming kunnen krijgen in hun land van herkomst. Zij menen dat de motieven van de bestreden beslissingen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas in vraag te stellen en dat er, op basis van de objectieve beschikbare informatie en hun eenduidige en coherente verklaringen, genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Zij voegen hieraan toe dat het Commissariaat-generaal het vermoeden, voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, niet op daadkrachtige wijze tegensprekt. Zij halen ook aan dat zij een oprechte inspanningen hebben geleverd om hun verzoek aannemelijk te maken en te staven en herhalen dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hun verklaringen zijn immers eenduidig en van goede trouw, komen overeen met de beschikbare informatie en bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben ten aanzien van hun land van herkomst. Vervolgens betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en ondernemen zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“(...) Verzoeker betwist ten stelligste dat hij niet meegewerkt zou hebben aan de asielprocedure.

Hij meent dat het onterecht is dat zijn verklaringen en wedervaren in een eerdere asielprocedure, die negatief afgesloten werd, aangegrepen worden om hem leugenachtige verklaringen te verwijten. (...)

Verzoeker meent dat het vanzelfsprekend niet is omdat de Finse autoriteiten geen vragen stelden bij zijn aangegeven nationaliteit, noch het feit dat hij een laissez-passer bekam van de Iraakse autoriteiten dat hij als Iraakees staatsburger dient beschouwd te worden.

Dat ten andere uit de vertaling van het Finse dossier blijkt dat de Iraakse nationaliteit van verzoeker in eerste instantie geenszins bevestigd werd, wel integendeel ! (...)

Dat duidelijk moge zijn dat de geografische kennis van verzoeker, die hij in Finland tentoonstelde over zijn verblijfplaats in Irak de wenkbrauwen doet fronsen (...)

Dat verzoeker zich zowel met Noord- als met Zuid-Irak verbond...

Dat het feit dat de Finse autoriteiten zijn Iraakse identiteit aanvaardden duidelijk enkel en alleen op basis van de documenten was (...)

Dat verzoeker niet de eerste en ook niet de laatste asielzoeker zal zijn die met valse documenten een aanvraag deed. Dat deze uitleg dan ook plausibel is.

Dat ook zijn uitleg over zijn terugkeer langs Zuid Irak plausibel is (...)

Dat het eigen van bidoun precies het rondzwerven is met dieren in het seizoen.

Dat verzoeker ivm zijn vader en diens bezigheden effectief en wel degelijk melding maakte reeds in Finland dat deze bidoun was (...)

Verzoekers menen dat het eveneens bevreemdend is dat de CGVS het asiëldossier van verzoekers in Griekenland, waar zij erkend werden, níét bij de beoordeling betreft.

Verzoekers menen dat deze handelswijze onzorgvuldig is.

Dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar de CGVS.

Dat dit des te meer noodzakelijk is nu verzoeker zegt dat het om een misverstand gaat dat hij geen melding maakte van deze reizen en dat hij ze wél vermeldde naar aanleiding van de Griekse asielaanvraag (...)

Dat uit niets blijkt dat de Finse autoriteiten de afkomst uit Irak daadwerkelijk nagegaan zijn en/of gecontroleerd hebben. Dat het feit dat de toen door verzoeker aangegeven afkomst uit Irak niet in vraag gesteld wordt, niet bewijst dat zij effectief van daar afkomstig zijn.

Dat verzoeker ten andere effectief in Finland melding gemaakt had van het feit dat hij in Koeweit geboren was en dat hij bidoun was. (...)

Dat het dan ook duidelijk moge zijn dat verzoeker toen ook al als bidoun reisde.

Dat verzoekers uitleg met de redenen om toen naar Engeland te willen ook consistent is en opnieuw het bidoun-relaas versterkt (...)

Dat voor verzoekster opgemerkt moet worden dat zij geen asiel aangevraagd heeft in Denemarken en Finland.

Dat haar asielaanvraag volledig verbonden wordt aan deze van haar echtgenoot en dus niet afzonderlijk onderzocht wordt (...)

Dat de vraag rijst hoe h  r afkomst als Irakese bepaald werd....

Dat zij bevestigde dat zij problemen had als Bidoun, dat zij ook aangaf dat deze problemen nog groter waren voor vrouwen en meisjes.

Dat de PO het klaarblijkelijk niet de moeite vond daar op door te vragen.

Dat de situatie van de vrouw toch duidelijk problematisch kan zijn.

Dat zij behoort tot een zwakkere sociale groep.

Dat het dan ook onterecht is dat de vraag tot internationale bescherming van verzoekster niet vanuit dat standpunt onderzocht werd. (...)

Dat er aanleiding is de zaak daarom terug te sturen.

Dat dit des te meer noodzakelijk is, nu verzoekster, die "officieel" haar vluchtrelaas verbindt aan dat van haar man ook melding maakt van eigen problemen (...)

Dat het niet volstaat verzoekster als Irakese af te doen, om de elementen van mishandeling en de problemen van verzoekster als vrouw af te doen als ongeloofwaardig.

Dat bovendien zelfs indien zij als Irakese Bidoun zou moeten beschouwd worden, dan nog dient nagegaan te worden of zij in die omstandigheden aanspraak kan maken op bescherming, quod non.

Dat dit door de raadsman onderstreept werd naar aanleiding van het verhoor (...)

Dat volgens de eigen documentatie van verweerder de Bidoun bovendien zowel in Kuwait als Irak leven en rondzwerven, dat de Bidoun in Iraq identiteitsdocumenten kunnen bekomen. (...)

Dat zelfs indien de Irakese identiteitsdocumenten weerhouden dienen te worden, dat dit dan ook geenszins verhindert dat verzoekers wel degelijk Bidoun zijn.

Dat bovendien de CGVS zelf melding maakt van het wijdverspreid zijn van vervalste irakese documenten.

Dat verzoeker herhaaldelijk stelt en herhaalt dat zij wel degelijk bedoien zijn van oorsprong (...)

Dat verzoeker er de aandacht op trekt dat in zijn geboorteacte staat dat zijn nationaliteit onbepaald is.

Dat ook zijn echtgenote, tweede verzoekster, van bidoun-oorsprong is. (...)

Dat verzoekers er geen van beide verantwoordelijk waren voor de al dan niet registratie, nu deze gebeurde in 1965, zijnde lang voor hun geboorte.

Dat de grootouders van verzoeker zich niet lieten registreren.

Dat verzoekers eveneens foto's bijbrachten van hun leefomstandigheden in Koeweit, dat daarmee onterecht geen rekening gehouden wordt (...)

Overwegende dat de huwelijksacte van de ouders vermeldt dat zij wel degelijk Bidoun zijn.

Dat het CGVS overdreven belang hecht aan andere vermeldingen op de acten.

Dat verzoeker zo vertelde dat wat de geboorte van zijn eigen kinderen betreft, zijn echtgenote beviel onder de naam van de dochter van hun baas... (...)

Overwegende dat het niet opgaat verzoeker een onzekerheid over de datum van vertrek te verwijten, als hij ab initio zei dat hij er niet zeker van was (...)

Dat wat de smokkelaar betreft, deze weliswaar meereisde, doch verzoekers op het hart gedrukt had te doen alsof ze mekaar niet kenden (...)

Dat deze opmerking van het CGVS dan ook niet pertinent is.

Dat verzoekers de paspoorten in handen gehad hebben, doch meer niet (...)

Dat de smokkelaar dan allicht ook medeplichtigen had bij de grensposten, wat verklaart waarom verzoeker hem moesten volgen en zich geen zorgen moesten maken.

Dat dit verder opnieuw bevestigd wordt door verzoeker (...)

En door verzoekster naar aanleiding van haar verhoor (...)

Overwegende dat het feit dat de oom gehuwd is met een Koeweiti duidelijk de situatie veranderde en hem in een bijzonder welvarende positie stelde (...)

Dat het in die omstandigheden niet vreemd is dat verzoeker zijn oom niet ondervroeg, kwestie van het gegeven paard niet in de bek te kijken, kwestie ook van respect.

Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden.

Ondergeschikt, is er minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming. (...)

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoonde dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld. Hij gaf daarvoor ook redenen op.

Dat de familie Bidoun is.

Dat de situatie in Zuid Irak niet vanuit het oogpunt van de Bidoun onderzocht werd.

Dat al helemaal de situatie van de Bidoun-vrouwen niet onderzocht wordt.

Dat dit toch een bijzonder profiel is waarvan verzoekster melding maakte.

Dat nochtans uit de eigen info van de CGVS blijkt dat de situatie van de Bidoun er een is van extreme armoede.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak"* van 20 maart 2020, het rapport *"EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation"* van oktober 2020 en de *"EASO Guidance nota: Iraq"* van januari 2021.

2.3. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) niet kan aangenomen worden dat zij niet-geregistreerde 'bidoun', staatlozen, uit Koeweit zijn daar uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dat zij in werkelijkheid de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, uit het Fins asioldossier van verzoeker immers blijkt dat hij zijn Iraakse nationaliteit uitgebreid wist te staven middels Iraakse identiteitsdocumenten van zowel hemzelf als zijn gezinsleden (o.a. diverse identiteitskaarten, een woonstkaart, een militaire badge, een voedselrantsoenkaart, een huwelijksakte en een nationaliteitsbewijs) en hij bovendien coherente verklaringen aflegde betreffende zijn herkomst en levensloop in Irak, het CGVS in het Finse asioldossier geen elementen ziet die erop wijzen dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn Iraakse nationaliteit en zijn herkomst uit Irak, het Fins asioldossier evenmin elementen bevat die erop wijzen dat zijn kinderen en zijn echtgenote niet over de Iraakse nationaliteit zouden beschikken aangezien ook hun nationaliteit werd gestaafd middels coherente verklaringen en de neergelegde identiteitsdocumenten, verzoeker daarenboven na de weigering van zijn verzoek om internationale bescherming in Finland op 7 juni 2016 opteerde voor vrijwillige terugkeer naar Irak en hij van de Iraakse autoriteiten op basis van de Iraakse identiteitsdocumenten die hij neerlegde bij de Finse autoriteiten een laissez-passer verkreeg, hetgeen aantoonde dat de Iraakse overheid hem beschouwt als een Iraaks staatsburger, en hij tijdens zijn asielpprocedure in België geen elementen aanbrengt die iets vermogen te veranderen aan de vaststellingen van de Finse autoriteiten daar (1) hij doelbewust zijn verzoeken om internationale bescherming in Denemarken en Finland trachtte achter te houden, (2) hij geen overtuigende uitleg heeft voor zijn beslissing om zich in Denemarken en Finland als Irakees voor te doen, (3) zijn geboorteakte geen uitspraak doet over zijn nationaliteit en de kopie van de huwelijksakte van zijn ouders grotendeels

onleesbaar is waardoor het niet duidelijk is welke nationaliteit of welk statuut zijn ouders op dat moment bezaten, (4) uit de voorgelegde huwelijksakte bovendien blijkt dat zijn vader zich bij de Koeweitische autoriteiten kenbaar maakte als chauffeur en het bijgevolg niet uitgesloten was dat de vader van verzoeker niet enkel in de informele economie werkzaam was maar ook beroepen uitoefende waarvoor bepaalde officiële documenten, zoals bijvoorbeeld een rijbewijs, vereist waren, uit de huwelijksakte voorts blijkt dat het huwelijk van zijn ouders wel degelijk geregistreerd is bij de autoriteiten en uit de geboorteakte van verzoeker dan weer blijkt dat zijn geboorte werd geregistreerd in het centraal register van Al-Jahra, welke vaststellingen aantonen dat hij niet uit een familie van niet-geregistreerde 'bidoun' komt en (5) hij niet het minste begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij en zijn gezin steeds in Koeweit hebben verbleven, op basis van de voorgelegde foto's niet kan worden opgemaakt waar deze foto's zijn gemaakt en of het effectief om hun woonplaats ging, hij niet kan aantonen dat hij in 2015 via Koeweit naar Europa is gereisd, hij bovendien niet kan toelichten waarom hij in augustus 2015 Koeweit heeft verlaten en ook zijn echtgenote niet weet waarom hij het in 2015 nodig achtte om Koeweit te verlaten, hij evenmin enig begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij bij vrijwillige terugkeer uit Finland via Zuid-Irak naar Koeweit is gereisd, hij verder geen begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij in 2017 in de problemen kwam met de autoriteiten van Koeweit, zijn verklaringen omtrent deze problemen bovendien allerminst overtuigend zijn, zoals wordt toegelicht, en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij vanuit Koeweit naar Turkije is gereisd, laat staan in de door hem beschreven omstandigheden, (ii) gelet op de beslissing van de Finse autoriteiten en het feit dat zij zich momenteel beroepen op een valse identiteit en valse asielmotieven, kan worden geconcludeerd dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Irak en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat zij in Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren, (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Zuid-Irak thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, de psychische klachten van verzoekster niet bestempeld kunnen worden als persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat personen die naar Irak wensen terug te keren via de internationale luchthavens van Basra en Najaf naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen, (iv) de stukken omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland, de medische attesten in verband met de psychische klachten van verzoekster, de documenten in verband met haar zwangerschap in België en de Belgische geboorteakte van hun dochter M. geen enkele uitspraak doen over hun nood aan internationale bescherming ten opzichte van hun land van herkomst, Irak en (v) verzoekster nog beweert dat zij werd mishandeld door haar schoonmoeder doch het CGVS geen inschatting kan maken van deze elementen omdat verzoekers zich beroepen van een valse nationaliteit en herkomst en zij bijgevolg geen zicht bieden op hun werkelijke situatie, en de verwijzingen van verzoekster naar het gedrag van haar schoonmoeder bijgevolg geen redenen vormen voor een toekenning van internationale bescherming.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 december 2019 (CG nr. 1816196 en 1816196B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hen internationale bescherming werd verleend door Griekenland, hetgeen in de bestreden beslissingen niet wordt betwist. De Raad wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3^e Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, hetgeen tevens inhoudt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming. *In casu* acht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het voldoende aangetoond dat verzoekers zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunnen stellen, omwille van de concrete levensomstandigheden en het specifieke wedervaren van hun gezin aldaar, zodat hun verzoek om internationale bescherming opnieuw wordt onderzocht ten opzichte van hun land van herkomst.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat aan verzoekers internationale bescherming werd verleend door de Griekse instanties niet inhoudt dat de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt aan verzoekers internationale bescherming moet verlenen. Het Commissariaat-generaal moet immers elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van de Griekse instanties, dan is dit het gevolg van verzoekers hun eigen keuze om een verzoek om internationale bescherming in te dienen op Belgische bodem.

2.7. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.8. *In casu* is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de Zuid-Iraakse provincie Thi-Qar. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijven.

2.8.1. Immers, in zoverre verzoekers volharden in hun stelling dat zij niet-geregistreerde 'bidoun' uit Koeweit zijn, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat verzoeker ten aanzien van de Deense en Finse asieliinstanties zou hebben gelogen over zijn nationaliteit en asielmotieven, overtuigen zij de Raad allerminst en brengen zij geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen waar correct het volgende wordt vastgesteld met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming die verzoeker in Denemarken en Finland heeft ingediend:

"Er kan namelijk niet worden aangenomen dat jullie niet-geregistreerde 'bidoun', staatlozen, uit Koeweit zijn.

Uit het geheel van elementen in het administratief dossier blijkt dat jullie in werkelijkheid de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak.

De informatie die het CGVS verkreeg via de 'Danish Immigration Service' en de 'Finnish Immigration Service', dewelke aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat u in 2015 zowel in Denemarken als in Finland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend onder de Iraakse nationaliteit. U bediende zich respectievelijk van volgende identiteitsgegevens: M.(...) A.(...) (°X, Irak) en M.(...) N.(...) A.(...) A.(...) H.(...) (°X - Al-Muthenna, Irak).

In Denemarken werd uw verzoek om internationale bescherming niet beoordeeld aangezien u de beslissing van de Deense autoriteiten niet afwachtte en naar Finland bent doorgereisd. In Finland doorliep u wel de asiel- en beroepsprocedure maar werd uw verzoek om internationale bescherming afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd aangezien er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd aangezien u op basis van uw afkomst uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, geen aanspraak maakte op de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het Finse dossier blijkt dat de Finse autoriteiten de identiteitsgegevens die u hen verschaftte als bevestigd beschouwden en dat er geen twijfels waren omtrent uw voorgehouden nationaliteit en herkomst (dd. 24/03/2016). Ook de Administratieve Rechtbank uitte tijdens de beroepsprocedure geen twijfels hieromtrent (dd. 23/11/2016).

Na de weigering van uw verzoek om internationale bescherming opteerde u op 7 juni 2016 voor vrijwillige terugkeer naar Irak. U verkreeg van de Iraakse autoriteiten een laissez-passer op basis van de Iraakse identiteitsdocumenten die u neerlegde bij de Finse autoriteiten (zie CGVS, K.(...), p. 13). Dit toont aan dat u over authentieke Iraakse identiteitsdocumenten beschikt en dat de Iraakse overheid u beschouwt als een Iraaks staatsburger.

Het CGVS nam akte van alle elementen in het Fins asioldossier en sluit zich aan bij de bevindingen van de Finse autoriteiten. Uit hun dossier blijkt dat u uw Iraakse nationaliteit uitgebreid wist te staven middels Iraakse identiteitsdocumenten van zowel u als uw gezinsleden, o.a. met diverse identiteitskaarten (waaronder een vernieuwing en vervanging van eerdere identiteitskaarten), een woonstkaart, een militaire badge, een voedselrantsoenkaart, een huwelijksakte, en een nationaliteitsbewijs. Bovendien legde u coherente verklaringen af betreffende uw herkomst en levensloop in Irak. Het CGVS ziet in het Finse asioldossier geen elementen die er op wijzen dat u niet de waarheid heeft verteld over uw Iraakse nationaliteit en uw herkomst uit Irak. Evenmin bevat het Fins asioldossier elementen die er op wijzen dat uw kinderen en uw echtgenote niet over de Iraakse nationaliteit zouden beschikken. Ook hun nationaliteit werd gestaafd middels coherente verklaringen en de neergelegde identiteitsdocumenten."

Verzoekers kunnen vooreerst bezwaarlijk ernstig worden genomen waar zij in het verzoekschrift aanvoeren dat het feit dat verzoeker een laissez-passer bekwam van de Iraakse autoriteiten niet betekent dat hij als Iraaks staatsburger dient beschouwd te worden. De Raad wijst erop dat de laissez-passer klaarblijkelijk werd afgeleverd op basis van de Iraakse identiteitsdocumenten die verzoeker neerlegde bij de Finse autoriteiten. Dat het om valse Iraakse documenten ging, zoals verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 9, notities persoonlijk onderhoud, p. 12) en zoals nogmaals wordt herhaald in het verzoekschrift, kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Het is door de uitgevende overheid immers gemakkelijk te achterhalen of de voorgelegde identiteitsdocumenten al dan niet vervalst zijn en of de betrokkene onderdaan van het land in kwestie is. De vaststelling dat verzoeker van de Iraakse autoriteiten een laissez-passer bekwam, toont aldus wel degelijk aan dat hij over authentieke Iraakse identiteitsdocumenten beschikt, die hij thans klaarblijkelijk niet wenst voor te leggen, en dat de Iraakse overheid hem als een Iraaks staatsburger beschouwt.

Verzoekers menen eveneens dat het niet is omdat de Finse autoriteiten geen vragen stelden bij de door verzoeker aangegeven nationaliteit dat hij als Iraaks staatsburger dient beschouwd te worden.

In zoverre zij in dit verband aanhalen dat uit de vertaling van het Finse dossier blijkt dat de Iraakse nationaliteit van verzoeker *in eerste instantie* geenszins bevestigd werd, merkt de Raad op dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op het politiebureau van Oulu aangaf over de Iraakse nationaliteit te beschikken. Omtrent zijn paspoort verklaarde verzoeker: *“De smokkelaars hebben onze papsoorten van ons verzameld in Irak.”* Verzoeker kon op dat moment geen andere documenten voorleggen dan *“Een foto op de telefoon van een nationaliteitskaart.”* Aan verzoeker werd daarom meegedeeld dat *“hij zijn identiteitsdocumenten moet overmaken aan de politie/Dienst Vreemdelingenzaken. Hij moet ten minste zijn best doen om de documenten die hij bezit en die zijn identiteit bevestigen te bekomen en hij moet tijdens zijn mogelijke volgende bijeenkomst met de politie/Dienst Vreemdelingenzaken vertellen wat hij heeft gedaan om zijn identiteitsdocumenten te bekomen.”* In deze fase van het onderzoek werd bijgevolg vastgesteld: *“Vaststellen van de identiteit: niet uitgeklaard, geen identiteitsdocumenten”*. Tijdens zijn asielinterview legde verzoeker echter volgende documenten neer: *“1 Bevel contract benoeming in eenheid, 2 soldatenkaart uitgegeven door het ministerie van defensie, 3 Iraakse identiteitskaart, 4 voedsel rantsoenkaart, 5 bewonerskaart, 6 nationaliteitsattest, 7 huwelijksakte, 8 identiteitskaarten van echtgenote en kind.”* Zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, wist verzoeker zijn Iraakse nationaliteit aldus uitgebreid te staven middels Iraakse identiteitsdocumenten van zowel hemzelf als zijn gezinsleden. Bovendien legde hij betreffende zijn herkomst en levensloop in Irak coherente verklaringen af, die door de Finse asielinstanties geloofwaardig werden bevonden. In de beslissing inzake verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Finland werd dan ook vastgesteld: *“Uw identiteitsgegevens zijn gebaseerd op uw voorgelegde Iraakse identiteitskaart (document nummer 00492127) en uw nationaliteitsattest (document nummer 78238). Uw identiteit kan worden beschouwd als bevestigd. (...) U hebt verklaard een Iraaks staatsburger te zijn en Arabier van etnische achtergrond. U bent afkomstig uit Al Nasiriya, provincie Dhi Qar. U bent soennitisch moslim van religie. De immigratiedienst aanvaard uw verklaringen over uw identiteit, staatsburgerschap, etnische achtergrond en uw religie. Uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsattest ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit en uw persoonsgegevens. Volgens de door u voorgelegd identiteitskaart is uw geboorteplaats Al Muthanna. Uw verzoek wordt behandeld ten aanzien van Zuid Irak, provincie Dhi Qar.”* De Raad ontwaart net zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Finse asioldossier geen elementen die erop wijzen dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn Iraakse nationaliteit en zijn herkomst uit Irak. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde voor zijn leven zoals hij beweert, had hij er overigens alle belang bij om de waarheid te vertellen en een duidelijk en correct zicht te bieden op zijn identiteit, nationaliteit en de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dit geldt des te meer daar verzoeker ten aanzien van de Finse autoriteiten verklaarde: *“Ik heb Finland gekozen omdat ik mijn kinderen in Finland wil opvoeden in een veilige omgeving. Volgens mij is Finland ene goed land om te wonen, waar men niet bang moet zijn.”* Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de Raad zou moeten aannemen dat verzoeker in Denemarken en Finland heeft gelogen over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven doch thans wél geloof zou moeten worden gehecht aan de verklaringen die hij in het kader van zijn huidig verzoek heeft afgelegd, temeer deze verklaringen door niet het minste begin van bewijs worden ondersteund en verzoekers klaarblijkelijk ook geen bewijskrachtige documenten wensen neer te leggen die hun identiteit en nationaliteit kunnen aantonen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoeker, nadat hij in Finland een weigeringsbeslissing heeft gekregen en nadat hij vrijwillig was teruggekeerd naar Irak, het over een ander boeg probeert te gooien en onder een andere ‘nationaliteit’ probeert om internationale bescherming en hiermee samenhangend een legaal verblijfsstatuut in België te bekomen. Verzoekers

brenge in het verzoekschrift verder geen elementen of argumenten bij die deze appreciatie kunnen omuigen.

Immers, waar verzoekers de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker ten aanzien van de Finse asielinstanties omtrent zijn Iraakse nationaliteit menen onderuit te kunnen halen, stellende dat *“de geografische kennis van verzoeker, die hij in Finland tentoonstelde over zijn verblijfplaats in Irak de wenkbrauwen doet fronsen”* en toelichten dat *“verzoeker zich zowel met Noord- als met Zuid-Irak verbond”*, kan de Raad na lezing van het Finse asioldossier slechts vaststellen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen steeds duidelijke een eensluitende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn regio van herkomst in Irak. Bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming liet verzoeker optekenen: *“Ik ben van Irak. Ik ben afkomstig van Mosul, ik ben naar daar verhuisd als heel klein kind. Daarna heb ik nagenoeg gans mijn leven in de stad Annasheria (Nashiriya???) gewoond, dat behoort tot de provincie Tikar (Dhi Qar???). Annashiria is de hoofdstad van de provincie en het is gelegen in Zuid Irak, maar het eigendom van mijn familie is in Mosul.”* en *“Vader is van het platteland en hij heeft daar een boerderij en dieren”*. Verzoeker voegde hieraan toe dat ook zijn echtgenote, zijn zontje, zijn vader en moeder, alsook zijn broers en zus allen Iraaks staatsburger zijn, waarbij hij nog aanhaalde dat een van zijn broers stierf tijdens een confrontatie door IS op de boerderij van zijn vader iets langer dan een jaar geleden. Dit alles is volledig in lijn met zijn verdere verklaringen ten aanzien van de Finse asielinstanties. Tijdens zijn eigenlijke asielinterview bevestigde verzoeker dat hij de Iraakse nationaliteit bezit en verklaarde hij: *“Ik ben afkomstig van Nasiriya en toen ik met de lokale burgers sprak probeerde ik, aan diegenen die verdenkingen hadden tegen ons, uit te leggen dat ook mijn familie een familielid had verloren. Ik had een middelste broer, die een smet mijn vader naar het platteland van Mosul vertrok, waar mijn vader ene boerderij heeft en schapen. Mijn broer vertrok omdat mijn vader zelf niet voor deze zaken kon zorgen. Op ene keer toen mijn broer met mijn vader op het veld was, gebeurde er een gewapend treffen tussen troepen van IS en de leiding van het Iraakse leger. Per toeval raakte een schot mijn broer en hij overleed eraan.”* Verzoeker gaf aan dat het grootste deel van zijn familieleden en zijn oom in Mosul wonen, dat hun veld in een buitenwijk van Mosul gelegen was maar dat hijzelf met zijn gezin in Nasiriya in de provincie Thi-Qar woonde, net zoals zijn moeder en zijn broers. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat zijn echtgenote ten tijde van zijn asielinterview in Finland nog steeds in Nasiriya verbleef: *“14. Waar wonen uw vrouw en kinderen nu? In al Nasiriya. Op dit moment woont mijn vrouw bij haar ouders en ze wonen in een andere buurt dan de buurt waar ons huis is.”* en *“40. Waar wonen uw vrouw en kinderen nu? Vrouw bij ouders in de plaats Hai Soumar dat een stadsdeel is van Al Nasiriya en is dicht bij het stadsdeel Hai Aridu.”* Ter verduidelijking aan verzoeker gevraagd of zijn vader in de provincie Mosul en zijn moeder in de provincie Thi-Qar woonde, lichtte hij toe als volgt: *“Mijn vader heeft ene veld in Ain Jahs en mijn moeder woont in Tikar, en af en toe komt mijn vader bij ons naar de provincie Tikar. In Al Nasiriya hebben we geen vrees (waarschijnlijk spelfout en moet veld zijn ipv vrees) maar ons huis dat onze eigendom is.”* Verzoeker legde ten overstaan van de Finse autoriteiten aldus geenszins onduidelijke verklaringen omtrent zijn woonplaats in Irak doch verklaarde consequent dat zijn familie nog steeds een boerderij in eigendom heeft in Mosul maar dat hijzelf nagenoeg zijn ganse leven in Nasiriya heeft gewoond.

Dat verzoeker in Finland wel degelijk melding maakte van het feit dat hij net zoals zijn vader ‘bidoun’ is, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift, vindt bovendien niet de minste steun in de vertaling van het Finse asioldossier dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, op basis waarvan dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel ogenblik, noch tijdens de asielprocedure, noch tijdens de beroepsprocedure gewag heeft gemaakt van zijn beweerde ‘bidoun’ achtergrond. In zoverre verzoekers in dit verband verwijzen naar volgende verklaring van verzoeker: *“18. Is uw staat van geboorte Koeweit? Ja. Mijn vader was een schaapherder, bedoeïen, en hij verhuisde van de ene plaats naar de andere en op een gegeven moment was hij in Koeweit en trouwde hij met mijn moeder. Mijn oudere broer, ik en één zus zijn geboren in Koeweit.”* en benadrukken dat verzoeker herhaaldelijk heeft gesteld dat zij bedoeïenen zijn van oorsprong, gaan zij eraan voorbij dat, hoewel veel ‘bidoun’ nomadische bedoeïenen zijn, deze twee termen duidelijk te onderscheiden zijn en niet alle bedoeïenen ‘bidoun’ zijn, een term waarmee in de Arabische wereld staatlozen worden aangeduid. Dat verzoeker uit een familie van bedoeïenen stamt en zijn vader in het verleden een tijdlang als herder in Koeweit heeft verbleven, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden bijgetreden in diens oordeel waar dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Vervolgens wijst het CGVS er op dat u reeds ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming in Finland heeft verklaard dat u in Koeweit bent geboren, dat u uit een familie van bedoeïenen stamt, dat uw vader als herder in Koeweit werkte, dat ook een zus en een broer in Koeweit zijn geboren, en dat jullie later in Irak gingen wonen. Deze gang van zaken stamt overeen met de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat een aanzienlijk deel van de zogenaamde bidoun in Koeweit gastarbeiders of bedoeïenen waren uit één van de buurlanden. Uit de landeninformatie blijkt evengoed dat een deel van de Iraakse*

bedoeïenen en gastarbeiders in de loop der jaren Koeweit hebben (moeten) verlaten en naar Irak zijn teruggekeerd. Een deel van hen beschikte nog steeds over de Iraakse nationaliteit, een ander deel kon de Iraakse nationaliteit (opnieuw) verkrijgen. Dat u in het kader van uw huidig verzoek verklaart in Koeweit geboren te zijn en documenten voorlegt waaruit blijkt dat uw ouders een huwelijk afsloten in Koeweit en u zelf in Irak bent geboren (zie Documenten, kopie huwelijksakte - ouders, geboorteakte), sluit dus niet uit dat u de Iraakse nationaliteit bezit. Het CGVS stelt bovendien vast dat uw geboorteakte geen uitspraak doet over uw nationaliteit en dat de kopie van de huwelijksakte van uw ouders grotendeels onleesbaar is waardoor het niet duidelijk is welke nationaliteit of welk statuut uw ouders op dat moment bezaten.

Uit de voorgelegde huwelijksakte van uw ouders blijkt ook dat uw vader zich bij de Koeweitische autoriteiten kenbaar maakte als chauffeur, terwijl u stelt dat u uit een familie van veedrijvers komt (zie CGVS, K.(...), 5-6). Het is bijgevolg niet uitgesloten dat uw vader in Koeweit niet enkel in de informele economie werkzaam was maar ook beroepen uitoefende waarvoor bepaalde officiële documenten, zoals bv. een rijbewijs, vereist waren. Voorts verklaart u dat uw ouders enkel een religieus huwelijk konden afsluiten en hun huwelijk niet wettelijk konden registreren (zie Verklaring, K.(...), vraag 14 - zie CGVS, K.(...), p. 6). Ook dat is niet geloofwaardig aangezien de huwelijksakte vermeldt dat ze werd uitgegeven door de 'Shariah Documentatie Dienst' van de rechtbank van eerste aanleg (ministerie van justitie). Het huwelijk van uw ouders is dus wel degelijk geregistreerd bij de autoriteiten. Uit uw geboorteakte blijkt dan weer dat uw geboorte werd geregistreerd in het centraal register van Al-Jahra. Deze vaststellingen tonen aan dat u niet uit een familie van niet-geregistreerde bidoun komt." De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat uit de door verzoeker in Finland voorgelegde identiteitsdocumenten blijkt dat hij geboren is in Al Muthanna, Irak, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van de thans voorgelegde geboorteakte.

De kritiek in het verzoekschrift dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in Denemarken en Finland en de vraag aldus rijst hoe haar Iraakse afkomst bepaald werd, is onterecht aangezien ook de Iraakse nationaliteit van verzoekster en van hun kinderen door verzoeker werd gestaafd middels coherente verklaringen en de bij de Finse autoriteiten neergelegde identiteitsdocumenten, waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat, zelfs indien de Iraakse identiteitsdocumenten weerhouden worden, dit geenszins verhindert dat zij wel degelijk 'bidoun' zijn, merkt de Raad op dat uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat onderzoek door UNHCR aantoonde dat alle bezochte families van de 'bidoun' gemeenschap in Thi-Qar de Iraakse nationaliteit bezitten en over identiteitsdocumenten beschikken (p. 12).

2.8.2. Voor zover nodig wordt in de bestreden beslissingen voorts nog uitgebreid geargumenteed dat verzoekers niet het minste begin van bewijs voorleggen waaruit blijkt dat zij steeds in Koeweit hebben verbleven, dat op basis van de voorgelegde foto's immers niet kan worden opgemaakt waar deze foto's zijn gemaakt en of het effectief om hun woonplaats ging, dat verzoeker bovendien niet kan aantonen dat hij in 2015 via Koeweit naar Europa is gereisd, dat hij bovendien niet kan toelichten waarom hij in augustus 2015 Koeweit heeft verlaten en ook verzoekster niet weet waarom verzoeker het in 2015 nodig achtte om Koeweit te verlaten, dat verzoeker evenmin enig begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij bij vrijwillige terugkeer uit Finland via Zuid-Irak naar Koeweit is gereisd, dat hij verder geen begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat hij in 2017 in de problemen kwam met de autoriteiten van Koeweit en zijn verklaringen omtrent deze problemen bovendien allerminst overtuigend zijn, en dat verzoekers evenmin aannemelijk maken dat zij vanuit Koeweit naar Turkije zijn gereisd, laat staan in de door hen beschreven omstandigheden. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat hun verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van Irak.

Immers, voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en verwijzen naar hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en de stelling dat zij geen bescherming kunnen krijgen in hun land van herkomst, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.8.3. Aangezien op basis van de gegevens vervat in het administratief dossier is komen vast te staan dat verzoekers de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomst zijn uit de Zuid-Iraakse provincie Thi-Qar, volstaat de vaststelling dat zij het nodig achten om zich in het kader van huidig verzoek om

internationale bescherming te beroepen op een valse herkomst en dienvolgens valse asielmotieven om te besluiten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken ten aanzien van hun land van herkomst, Irak. Uit de beslissing van de Finse autoriteiten inzake verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming blijkt overigens dat hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan de door hem geuite vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak: *“Er wordt geloof gehecht aan de desertie van ZZ na het bevel. Er wordt ook geloof gehecht aan zijn verklaring dat op dat moment 160 soldaten samen met hem gedeserteerd zijn.*

Op basis van de geciteerde landeninformatie wordt er geen geloof gehecht aan zijn bewering dat hij gezocht wordt en bestraft zal worden omdat hij zijn werk als soldaat heeft verlaten. Er wordt ook geen geloof gehecht aan zijn verklaringen over zijn aanhouding en de door hem ondergane folteringen omdat zijn verklaringen algemeen, niet gedetailleerd, kort en ongeloofwaardig waren. Er wordt geen geloof gehecht aan de folteringen. Na zijn vrijlating verbleef hij nog ongeveer ene maand in Al Nasiriya zonder dat hij opnieuw werd aangehouden. Volgens de landeninformatie loopt hij ook geen risico op de doodstraf. Gelet op bovenstaande wordt er niet geloofd dat verzoeker thuis gezocht werd.

JURIDISCHE BEOORDELING

Er wordt geloof gehecht aan de desertie maar niet aan het feit dat hij hierdoor persoonlijk in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst. Zijn vrees voor vervolging wegens desertie wordt niet ondersteund door de informatie. Geen geloof aan de folteringen en bewering dat hij gezocht werd. Deserteurs kunne beschouwd worden als sociale groep maar niet in geval van verzoeker. Hij was niet het slachtoffer van daden van vervolging en er is in zijn hoofde ook geen gegronde vrees voor vervolging.” Deze appreciatie en beoordeling werden bevestigd in beroep: *“De Administratieve Rechtbank verwerpt het beroep. De motivering van immigratiedienst werd bevestigd. Verzoeker legde een arrestatiebevel voor tijdens zijn beroepsprocedure. Wijzigd beoordeling niet want louter feit dat er een strafzaak tegen hem hangende is in zijn land van herkomst is geen motief voor het toekennen van internationale bescherming.”*

2.8.4. In zoverre verzoekster nog aanhaalt dat de situatie van de vrouw problematisch kan zijn en zij als vrouw dan ook behoort tot een zwakkere sociale groep, en hekelt dat haar verzoek om internationale bescherming niet vanuit dat oogpunt onderzocht werd, benadrukt de Raad vooreerst dat de groep waarbij verzoekster zich indeelt niet beantwoordt aan de definitie van sociale groep, zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d), van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk”* vertonen of een *“gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd (tweede voorwaarde).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud weliswaar verklaarde dat ‘bidoun’ geen rechten hebben in Koeweit en dat zij een betere toekomst wil voor haar kinderen, in het bijzonder voor haar dochters, die in de maatschappij nog meer worden onderdrukt, geen enkel recht hebben en thuis blijven tot ze worden uitgehuwelijkt (administratief dossier, stuk 10, notities persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Een verwijzing naar de situatie van de ‘bidoun’ en/of vrouwen en meisjes in Koeweit is echter *in casu* niet dienstig. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij niet-geregistreerde ‘bidoun’ uit Koeweit zijn vermits uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dat zij in werkelijkheid de Iraakse nationaliteit bezitten en afkomstig zijn uit de provincie Thi-Qar, Zuid-Irak.

Tot slot, wat betreft de problemen die verzoekster naar eigen zeggen persoonlijk zou hebben gekend, leest de Raad in haar verklaringen als volgt: *“- Zou u liever nog eens heel uw verhaal doen, of is het ok zoals het nu ging? Ik heb geen probleem, probleem is dat van man. Enig probleem is dat ik stabiel leven wil en stabiel leven voor kinderen, (huilt) Ik word mishandeld daar in Koeweit door de moeder van man. En ik ben een weeskind en niemand zorgt voor me en verdedigt me. Ik word altijd geslagen door haar. Ik wil niet dat dochters hetzelfde meemaken als mij. (huilt) Ik eis meer rechten voor dochters omdat ik weet wat er met hun zal gebeuren. Meer dan voor mijn zoon. Ik wil niet dat ze meemaken wat ik meemaakte. - Is uw echtgenote ervan op de hoogte dat u werd mishandeld door uw schoonmoeder? Nee, ik vertelde het nooit, ik ben bang. - Van wie bent u bang om het te vertellen? Ik ben een dochter die alleen is zonder ouders, zussen en broers, niemand die me kan verdedigen. Ik was altijd bang. Als ik*

het hem vertel wordt het misschien erger en dan sta ik op straat. Ze is een machtige vrouw. - Was het enkel uw schoonmoeder die u mishandeld, of ook andere personen die u niet ok behandelen? En zijn zus ook. - En hoe behandelt uw echtgenoot u, het is in vertrouwen dat we spreken. We zorgen er voor dat hij het niet te weten komt. Hij is goed voor me, behandelt me zeer goed. Ik wil geen problemen maken voor hem en mezelf door te vertellen wat daar gebeurde. - Mishandeling, wat moet ik me daar bij voorstellen, over wat ging het dan? Ik wil niet graag spreken over wat ze voor me deden. Ik ga een paar zaken vermelden; ik moest elke dag vroeg, voor hen, wakker worden en klaarmaken. Als ze niet akkoord gaan met dingen word ik geslagen. Ik word vernederd tot en met door alle twee. Uitgescholden. Spreken over mijn ouders die beide overleden waren. - Nog andere zaken die ze deden? Geslagen. Ik word nooit toegelaten te eten met hen. Ik moet de rest van de maaltijden in de potten gaan eten.” (administratief dossier, stuk 10, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Zelfs indien verzoeksters verklaringen in dit verband een kern van waarheid zouden bevatten, met dien verstande dat de feiten zich gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen aldus niet in Koeweit kunnen hebben voorgedaan, dient te worden vastgesteld dat deze door verzoekster aangehaalde problemen met haar schoonmoeder louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Bovendien bereikt de beweerde ‘mishandeling’ niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het gedrag van verzoeksters schoonmoeder (en –zus) kan bijgevolg de toekenning van internationale bescherming niet rechtvaardigen.

2.8.5. Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *“De stukken omtrent jullie leefomstandigheden in Griekenland doen geen enkele uitspraak over jullie nood aan internationale bescherming ten opzichte van jullie land van herkomst Irak. Hetzelfde geldt voor de medische attesten in verband met de psychische klachten van uw echtgenote, de documenten in verband met haar zwangerschap in België, en de Belgische geboorteakte van uw dochter M.(...).”*

2.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kunnen zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, in het bijzonder de vaststelling dat zij zich beroepen op een valse herkomst en valse asielmotieven, tonen verzoekers evenmin aan dat zij in de Iraakse provincie Thi-Qar worden vervolgd door hun autoriteiten of door derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat *“uit de eigen info van de CGVS blijkt dat de situatie van de Bidoun er één is van extreme armoede”*, tonen verzoekers bovendien geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.9.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Zuid-Irak thans geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name de COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de *“EASO Guidance nota: Iraq”* van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak en specifiek in de provincie Thi-Qar. Uit

deze informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak, dat ISIS in Zuid-Irak hoofdzakelijk actief is in de provincie Babil en dat het geweld in Zuid-Irak eerder tribaal en/of crimineel van aard is. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat er sinds 2015 regelmatig manifestaties plaatsvinden in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Net zoals in Bagdad vinden er voorts vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren en waarbij ernstige mensenrechtenschendingen worden begaan. De aan Iran gelinkte sjiiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Het aan de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Thi-Qar in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen met de loutere opmerking dat de situatie in Zuid-Irak niet vanuit het oogpunt van de 'bidoun' werd onderzocht geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissingen daarnaast nog op: *"Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."* Ook deze informatie wordt door verzoekers niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.10. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS